(84)

காக்கைச் சிறகு

'**கா**க்கைச் சிறகு' என்ற பெயரில் டைரக்டர் ரெட்டி படம் பண்ணப் பூஜை போட்ட அன்றுதான் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவரிடம் அசோசியேட்டாகச் சேர்ந்தான்.

ரெட்டிக்கு வயசு நாற்பத்து ஐந்து என்று சொன்னார்கள். சினிமாவில் சுமார் இருபது வருஷ அனுபவங்கள் இருந்தன. கிளாப் அடித்து, டிராலி தள்ளி, டைரக்டர் ஆனவர். சொந்தத் தயாரிப்பில் வளர்ந்த மனிதர். இந்த இருபது ஆண்டு காலத்திலும், அவர் கொடுத்தது நாலு படங்கள்தான். என்றாலும் என்ன, இரண்டு படங்கள், மாநில மொழிகளில் சிறந்த படமாகத் தேர்வு பெற்றன. தமிழ்ச் சினிமா வரலாறு, ரெட்டியைத் தொடாமல் கடக்க முடியாது என்று அறிவாளர்கள் சொல்கிறது பொய்யில்லை. 'காக்கைச் சிறகு' ரெட்டியின் ஐந்தாவது படம்.

"மூர்த்தி! வழக்கம் போலவே, இதுவும் என் சொந்தப் படம் தான். புரொடியூசருக்குக் கதை சொல்றது எவ்வளவு அலுப்பு தெரியுமா? 'ரெட்டி படம் பண்ணால், அது ஆர்ட் பிலிமாகத்தான் இருக்கும். அவார்டு வாங்கும். ஆனால் ஜனங்கள் ரசிக்கிற மாதிரி படம் பண்ண மாட்டார்' அப்படீன்னு என்னைப் பற்றி ஒரு வதந்தி யைக் கிளப்பி விட்டிருக்கானுக. அதைப் பொய்யாக்கணும். படமும் நல்லா இருக்கணும். நல்லாவும் ஓடணும். சர்தானா? நான் ஏன் இந்தப் புரொடியூசர்களுக்குக் கதை சொல்றது இல்லை தெரியுமா? நாம்ப வாழ்க்கையிலேந்து கதையை எடுக்கறோம். அவன் சினிமாவிலேர்ந்தே சினிமா எடுப்பான். அப்புறம் இந்த டிஸ்டிரி பூட்டர்ஸ். அவன், ஒரு கதையை மனசுக்குள்ளே வச்சிண்டு, நம்ப படத்தில் அதைத் தேடுவான். வேணாம். நாலு படம். என் திருப்திக்குப் பண்ணேன். இதையும் அப்படியே பண்ணிப்பிடுவமே... என்ன சொல்றே?"

மூர்த்தி, ரெட்டியின் மூர்க்கத்தை வெகுவாக ரசித்தான்.

“அப்படியே பண்ணிப்பிடலாம், சார். இப்போ பண்ணப் போற சப்ஜெக்ட் நிச்சயம் உங்களுக்குப் புகழையும் பணத்தையும் தரும்” என்று உண்மையாகவே நினைத்துச் சொன்னான்.

“கேஷ் ரெடி மூர்த்தி. பாதிப் படத்துக்குப் பணம் புரட்டிட் டேன். இன்னும் ஒரு மாசத்துக்குள்ளே முழுப் பணமும் வந்திடும். பூஜை போட்டுடலாம். ஒரு நாளைச் சொல்லு.”

ரெட்டி, பூஜை போடுவதும் ஒரு வித்தியாசமாகத்தான் இருக்கும். இருக்கிற அத்தனை சாமிப் படங்களையும் வைத்து இலை போட்டுப் படைக்கிற வழக்கம் அவருக்கு இல்லை. படம் சம்பந்தப் பட்டத் தொழில் நுட்பக் கலைஞர்கள், நடிக நடிகையர்கள் அனை வரையும் அழைத்து, சம்பள அட்வான்ஸ் தருவது. எல்லோரும் திருப்தியாகச் சாப்பிடுவது. கலைந்து செல்வது என்பதே அவர் பூஜை.

பூஜைக்கு முதல் நாள் ரெட்டியும் மூர்த்தியும் தான் அமர்ந்து சம்பள முன் பணத்தைக் கவரில் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“ராஜனுக்கு எவ்வளவு போடலாம்?” என்றான் மூர்த்தி.

“ஹீரோ. அத்தோடு நம்ம பையன். நான் வளர்த்த பையன். ஒரு லட்சம் போடேன்.”

“ஒரு லட்சமா? பெரிய தொகையா இருக்கே, சார். இருக்கிற பத்து லட்சத்தில, அஞ்சுக்கு மேல அட்வான்சுக்குப் போயிடும், சார். அப்புறம் கையில், மீறது அஞ்சுதான். ஒரு வேளை, ஊரிலேர்ந்து பணம் கிடைக்க ‘டிலே ஆச்சுன்னா, படம் ஷூட்டிங் நின்னுடுமே? அத்தோட, நிலம் வித்த பணம் சார். சொத்தை வித்துப் படம் எடுக்கிறப்போ, கொஞ்சம் நிதானமா இருக்கறது நல்லதுன்னு படுது. அப்புறம் உங்க இஷ்டம்.”

ரெட்டி, சிகரெட் புகையை வழிய விட்டுக்கொண்டு சிரித்தார். இருமல் வந்தது. இருமிக்கொண்டே சொன்னார்.

“அது வந்து மூர்த்தி, அந்தப் பையன், தியாகராயநகர்லே ஏதோ வீடு வாங்கியிருக்கானாம். பணத்துக்குச் சிரமப்படறதாக் கேள்விப் பட்டேன். இந்த நேரத்தில் அது உபயோகமா இருக்குமே. தவிரவும், எப்படியும் கொடுக்க வேண்டிய பணம்தானே. அதை எப்பக் கொடுத்தா என்ன?”

ரெட்டியின் வழக்கம் இது. அவர் படத்தில் வேலை செய்கிறவர் களுக்கு அட்வான்சாகப் பாதிச் சம்பளமும், படம் முடிந்து ரிலீஸ் ஆவதற்குள் சம்பளத்துக்கு மேலே ஒரு தொகையும் கிடைத்திருக்கும் என்பது எல்லோரும் அறிந்த சங்கதிதான்.

பூஜைக்கு, ராஜன் வந்திருந்தான். புதுசாய் வாங்கின காரை டைரக்டருக்குக் காட்டி அவர் வாழ்த்துகளைப் பெற்றுக் கொண் டான். அப்போதுதான் இங்கிலாந்துக்குப் போய் ஆடை அலங்காரம் பற்றிப் பயிற்சி எடுத்துக் கொண்டு தாயகம் திரும்பியிருந்த மனைவி ரூபாவையும் ராஜன் அழைத்து வந்திருந்தான். ஒரு சினிமாவுக்கு, அதன் பாத்திரங்கள் பயன்படுத்தும் சரியான ஆடை அலங்காரங் கள், வகிக்கும் முக்கியத்துவம் பற்றி ரூபா எடுத்துச் சொன்னாள். ஒரு மேசையைச் சுற்றி இருந்த நான்கு நாற்காலியில், மூர்த்தி, டைரக்டர், ராஜன், ரூபா ஆகியோர் அமர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டி ருந்தபோது, ரூபா இதைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

"அதிலே என்ன சந்தேகம், ரூபா? ஒரு வரலாற்றுக் காலகட்டப் படத்தைப் பாத்திரங்களின் ஆடைகள்தானே தீர்மானிக்கிறது. அதோடு, பாத்திரத்தின் 'வர்க்கத்தை'யும் உடை சொல்லி விடுமே. நம் தேசத்தில்தான், அடிமட்ட வர்க்கத்துப் பாத்திரம், நைட்—சூட்டில் தூங்கி, தலை கலையாமல் எழுந்து வரும் அதிசயம் நடக்கும்..." என்று டைரக்டர் சொன்னதற்கு, அனைவரும் சிரித்தார்கள்.

"மிஸஸ் ரூபா... இந்த என் படத்தில், நீங்கள் காஸ்டியூமராக எனக்கு அசிஸ்ட் பண்ணுங்களேன். எனக்கு நீங்கள் ரொம்பவும் உதவியாய் இருப்பீர்கள்" என்று ரெட்டி ரூபாவைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

"ஓ... ஷ்யூர்... கசக்குமா எனக்கு? உங்களோடு வேலை செய்வது எனக்கு ஓர் அங்கீகாரம் அல்லவா?" என்று தன் மகிழ்ச்சியைப் பகிர்ந்து கொண்டாள் ரூபா.

சென்னை—ஆந்திரா பாதையில், சினிமாக்காரர்களால் அதிகம் அசிங்கப்படாத கிராமமாக ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து ஷூட்டிங்கைத் தொடங்கினார் ரெட்டி. சென்னைக்கும், அக்கிராமத்துக்கும் இரண்டு மணியே பயண நேரமாக இருந்த படியாலும், அங்கு தங்குவதற்குப் பெரிய ஹோட்டல்கள் இல்லாதபடியாலும், முக்கிய கலைஞர்கள் தினம் செனனையிலிருந்தே வந்து போவது என்று முடிவாயிற்று. கிராமத்தின் பெரிய தனக்காரராக இருந்த சேர்வைக்காரர் ரெட்டிக்கு உதவ முன்வந்தார். அவர் துணையுடன் ஆள் இல்லாத

ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டு, ரெட்டியும், மூர்த்தியும் கிராமத்திலேயே தங்கினார்கள்.

எடுக்கப் போகும் 'சீன்களை' மனசுக்குள் உருவாக்கிக் கொண்டும், சர்ச்சை செய்து கொண்டும் சந்தோஷமாக இருந்தார் ரெட்டி. டென்ஷன், ஓடிச் சாடுதல், மூளையைக் கசக்கிக் கொள்ளுதல் எதுவும் இருக்கக் கூடாது, அவருக்கு. பென்சில் சீவுதல் போல், சினிமாவும் சந்தோஷமாகவும் லகுவாகவும் இருக்க வேண்டும்.

படப்பிடிப்பின் நான்காம் நாள். வெயிலுக்கு முன்னதாக ஷூட்டிங் ஆரம்பிப்பது என்று முடிவாயிற்று. ராஜன், காலை ஆறு மணிக்குள்ளாகவே வந்து சேர்ந்து விடுவதாக முந்தின தினம் மாலையே சொல்லிவிட்டுச் சென்றான். ஏழு மணியான பின்னும் ராஜன் வரவில்லை. படப்பிடிப்புக் குழுவினர், காத்திருந்தார்கள். ரெட்டி ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சிகரெட்டைப் புகைத்துப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

"ராஜனுக்கு உடம்புக்கு ஏதாகிலும் வந்திருக்குமோ. அல்லாவிடில், இந்த மாதிரி லேட்டாக வருகிற பையன் அல்லவே. அவன்" என்றார் ரெட்டி. சுமார் ஏழரை மணிக்கு, சேர்வைக்காரர் வீட்டு வேலையாள் வந்து டைரக்டருக்குப் போன் வந்திருப்பதாகச் சென்னான். நாலாம் வீட்டுக்கு ரெட்டியும், மூர்த்தியும் சென்றார்கள், அல்லது கிட்டத்தட்ட ஓடினார்கள். போனில் ராஜன் இருந்தான்.

"என்னப்பா ராஜன்? ஆர் யு வெல்?"

"அப்கோர்ஸ், சார். ஒரு சின்ன பிரச்சினை. குடும்பப் பிரச்சினைதான். இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்தில் வந்து சேர்ந்திடரேன், சார்."

"ஓ.கே. செய்."

"ஓர் உதவி பண்ணனும்."

"சொல்லு."

"என்னை ஹீரோ ஆக்கினதும் நீங்கதான். என் ஒய்ஃப்பை காஸ்டியூமர் ஆக்கினதும் நீங்கதான். இதையெல்லாம் நான் மறக்கவே மாட்டேன்."

"நமக்குள்ளே இந்த பார்மாலிட்டி தேவைதானா?"

"தப்பா நினைச்சுக்கக் கூடாது. ரூபா, 'காக்கைச் சிறகு' படத்தோட ஸ்கிரிப்டைக் கேக்கிறா. ஸ்கிரிப்டைப் படிச்சான்னாத்

தான், காஸ்டியூம் சரியாப் பண்ண முடியும்கிறாள்... தயவு செய்து ஸ்கிரிப்டை அனுப்பி வைங்களேன்."

"காஸ்டியூமருக்கு ஸ்கிரிப்ட் கொடுக்கிற வழக்கமில்லை. அது தேவையும் இல்லை. நானும் ரூபாவும் உட்கார்ந்து பேசிப் படத்தைப் புரிஞ்சுக்கலாமே. ரூபாவையும் அழைச்சுக்கிட்டு வாயேன்."

"அவள் ஸ்கிரிப்டைப் படிக்கணும்கிறாள்."

"தேவையில்லைன்னு சொல்றேனே. கதை யாரைப் பத்தினது, எந்தக் கிளாசைப் பத்தினது. அவர்களோட வருமானம், கல்ச்சுரல் ஸ்டேட்டஸ் இதுகள் போதுமா... அந்த அம்மாகிட்டே நான் பேசறேன். நீ முதல்லே புறப்பட்டு வா."

"சரி சார். வந்துடறேன்."

போனை வைத்த ரெட்டி மூர்த்தியைப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

"மிஸஸ் ரூபா திடீர்னு ஸ்கிரிப்டை கேக்கிறாங்க வேறொன்றுமில்லை. ராஜன் இன்னும் ரெண்டு மணியிலே வந்திடுவாராம்.

சுமார் பதினொரு மணி வரைக்கும் ராஜன் வந்து சேரவில்லை. போன் வந்தது, இந்த முறை ரூபா பேசினாள்.

"என்னங்க?" என்றார் ரெட்டி கவலையுடன்.

"ஸ்கிரிப்டை அனுப்பியாச்சா, சார்?"

"அது தேவையில்லேன்னு ராஜன்ட்டே சொன்னேனே. நாம நேரில் அரை மணி பேசினா போதும்மா. இன்னும் கேட்டா, வேலை இல்லாத இளைஞனைப் பற்றின நம் படத்துக்கு என்ன விசேஷமான காஸ்டியூம் தேவைப்படும்? ரெண்டு சட்டை, ரெண்டு பேண்ட், புடவை, ரவிக்கை இதுதானே. நேரில் பேசுவோமே. வாங்களேன்."

"இல்லே சார். எனக்கு அது தேவை. ஸ்கிரிப்ட் வந்தாத்தான் ராஜன் அங்க வருவார்."

போனை வைத்து விட்டாள் ரூபா.

ரெட்டி உடனடியாக ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டார்.

"என்ன சார்" என்றான் மூர்த்தி.

"ஸ்கிரிப்ட் வந்தாத்தான் ராஜன் வருவார்னு மிஸஸ் ரூபா சொல்றாங்க."

ரெட்டி, திரும்பி வந்து அவர் இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டார்.

கேமராமேன் வந்து ரெட்டியின் அருகில் அமர்ந்து, "எனி பிராப்ளம்?" என்றார். ரெட்டி விஷயத்தை விளக்கினார்.

"இது அதிகப்படி சார். பொதுவாக அசிஸ்டெண்ட் டைரக்டர் தான் காஸ்டியூமர்கிட்டே பேசி டிரஸ் முடிவு பண்ணுவாங்க. ஸ்கிரிப்ட் இல்லேன்னா ஷூட்டிங் இல்லேங்கறா, ரொம்பத் திமிர். திஸ். ஷூட் நாட் பி என்கரேஜ்ட்."

சுமார் பன்னிரெண்டு மணிக்கு ராஜனிடம் இருந்து போன் வந்தது. ரெட்டி பேசினார்.

"எஸ். மிஸ்டர் ராஜன்."

"சார்! ரூபா, ஸ்கிரிப்ட் வந்தாத்தான் நான் ஷூட்டிங் போகலாம் என்கிறாள். நீங்களும் அனுப்பத் தயாராக இல்லை. இரண்டு பேருக்கும் நடுவிலே மாட்டிக்கிட்டு நான் நான் முழிக்கிறேன். நான் என்ன பண்ணட்டும்."

"இதை நீதான் முடிவு செய்யணும். நான் ஸ்கிரிப்ட் அனுப்ப முடியாது."

ராஜன் தயங்குவது தெரிந்தது.

"சார்... காக்கைச் சிறகு என்னை இழந்துடும்மோன்னு எனக்குப் பயம்மா இருக்கு."

"எனக்குப் பயம் இல்லை."

"நீங்க முடிவுக்கு வந்திட்டீங்க... அதனால..."

"எனக்கு நிறைய நஷ்டம் ஏற்பட்டுடும், ராஜன். அஞ்சு லட்சம் போகும். அதோட பீல்டுல தப்பான செய்தி பரவும். ரொம்ப நாள் கழிச்சுப் படம் பண்றேன். அதுக்கும் தடைன்னா, ரொம்பச் சிரமமாப் போகும். ஆனாலும் பரவாயில்லை. பிழைப்பு எப்படியும் நடக்கும். எதைக் கொடுத்து எதைப் பெறப் போகிறோம் என்கிற தெளிவு நமக்கு அவசியம். எதையும் கொடுக்காமல் எதையும் பெற முடியும். ஆனால், எந்த அளவுக்கு, எதை எதைக் கொடுக்கிறது? இதுதான் ராஜன் சிக்கல். ஆனா இது ஒரு சவால். வாழ்க்கை நமக்கு விடுகிற சவால். பார்ப்போம், பெஸ்ட் ஆஃப் லக்.

ரெட்டி, திரும்பி வந்து 'பேக்—அப்' சொன்னார்.

அன்று இரவு ரெட்டியும் மூர்த்தியும், ரெட்டி வீட்டு மொட்டை மாடியில் அமர்ந்து கொண்டு பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். மூர்த்தி சொன்னான்.

'சார். படத்தை நிறுத்தியது பத்தி மீண்டும் நீங்க யோசிக்கணும். ரொம்ப நஷ்டம், நீங்க சொன்னது போல..."

"இருக்கட்டும். அதனால என்ன? ரெட்டி இன்னும் நஷ்டப்படலையே. எனக்கு வருத்தமெல்லாம், இந்த ராஜன், இன்னும் பெரிசா வளர வேண்டிய பையன் இப்படி இருக்கானே என்கிறதுதான்."

ரெட்டி உள்ளே போய் ஒரு கவரோடு வந்தார்.

"இதுல கொஞ்சம் பணம் இருக்கு. செலவுக்கு வச்சுக்க. அடுத்த படம் பண்றப்போ, கட்டாயம் எனக்கு நீ வேணும்."

வேலையே செய்யாத, நின்று போன படத்துக்கு மூர்த்தி பதினைந்தாயிரம் சம்பளம் வாங்கினது, அப்போதுதான்.

ரெட்டி சொன்னபடியே கூப்பிட்டு அனுப்பியிருந்தார். இடையில், மூர்த்தி, ரெட்டியைப் பற்றின செய்திகளைப் பத்திரிகையில் பார்த்தான். 'காக்கைச் சிறகு' படத்தில், நடிகையிடம் தகாத முறையில் ரெட்டி நடந்து கொண்டதால், படம் நின்றது என்று ஒரு பத்திரிகை செய்தி வெளியிட்டிருந்தது. ரூபா விஷயமாகப் புருஷன் ராஜனுக்கும் ரெட்டிக்கும் லடாய் என்றும் ஒரு பத்திரிகை சுவாரஸ்யப் படுத்தியிருந்தது!

ரெட்டியின் வீடு, இரண்டாம் புளோரில் இருந்தது. முதல் ஃப்ளோரில் ஒரு ஜோசியர் வசித்தார். சினிமா நடிகைகளின் திருமணத்துக்கும், ரத்துக்கும் அவரே நாள் நட்சத்திரம் பார்த்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

மூர்த்தி முதல் மாடியைக் கடந்து, இரண்டாம் மாடிப் படியில் ஏறக் காலை வைத்தான். படியை ஒட்டி, ஜோசியரின் வரவேற்பு அறை. வசதியான நாற்காலிகள் போடப்பட்ட அந்த வரவேற்பு அறையில் தன்னந்தனியாக, அந்தக் காலை நேரத்தில் அமர்ந்திருந்தது, எங்கோ பார்த்த முகமாகவும் இருந்தது. எத்தனையோ வந்து போகிற நடிகையரில் அவளும் ஒருத்தியாய் இருப்பாளாக்கும் என்றபடி மூர்த்தி ரெட்டியின் வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். வழக்கமான வெள்ளை உடையோடு, டைனிங்டேபிளில் அமர்ந்திருந்தார். அவர் சமையல்காரரர் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தார்.

"சாப்பிடு" என்று உபசாரம் செய்தார், ரெட்டி.

"ஒரு பைனான்சியரைப் பார்க்கப் போறோம். கதை கேட்காத, நமக்குக் கதை சொல்லாத, என் மேல் மிகுந்த அபிமானம் உள்ள பைனான்சியர், 'காக்கைச் சிறகு' வரும். நாம் பண்றோம்" என்று சொன்னார் ரெட்டி.

இருவரும் படி இறங்கிக் கீழே வந்தார்கள். வரவேற்பறையில் அமர்ந்திருந்த அந்தப் பெண் எழுந்து "வணக்கம் சார்" என்றாள் ரெட்டியைப் பார்த்து. கைகுவித்து. ரெட்டி "யாரு?" என்றார்.

"நான் தான் சார் ரூபா. ரூபா ராஜன்."

"அட, என்னம்மா, எங்க இப்படி..." என்றார் ரெட்டி.

அவள் தலைகுனிந்து கொண்டு அழுதாள். ரெட்டி பதைத்துப் போனார்.

"சரி, வாங்க..." என்று ரூபாவை அழைத்துக் கொண்டு தம் வீடு வந்தார். டைனிங் டேபிளில் அமரச் சொல்லி, இட்லி பரிமாறச் சொன்னார்.

ராஜனுக்கும் அவளுக்கும் முறிவு ஏற்பட்டு விட்டதாம். ராஜன், வேறு ஒரு பெண்ணோடு வாழ்கிறானாம். மீண்டும் ராஜனோடு தான் சேர்ந்து வாழ முடியுமா என்று ஜோசியரைக் கேட்க வந்திருந்தாளாம்.

"கவலைப்படாதீங்க. ராஜனோட நீங்க சேர்ந்து வாழ்வீங்க. நான் அவன்கிட்டே பேசறேன். இப்படித்தான் பயல்களுக்குப் புத்தி கெட்டுப் போய்விடுகிறது. நல்ல பையன். நல்ல கலைஞன். இப்படிப் பண்றானே."

சமையல்காரர், ஜோசியர் வந்து விட்டதை அறிவித்தார்.

"எனக்கு ஜோசியத்தில் நம்பிக்கை இல்லை. நீங்க ஜோசியரைப் பார்க்கிறதை நான் ஆட்சேபிக்கலை. போய்ப் பாருங்க..." என்று அனுப்பி வைத்தார். ரூபாவை. அவள் போகும் போது, ரெட்டி சொன்னார்.

"உங்களைத் திரும்பவும் ஒன்று சேர்க்க நான் இருக்கேன். கவலைப்படாமல் போங்க."

காக்கைச் சிறகு மீண்டும் வளர்ந்தது. ராஜன், ரெட்டியைச் சந்திக்கவே மறுத்து விட்டான். அவன் இடத்தில் மனோகர் நடித்தான். ரூபாவையும் அவன் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. காக்கைச் சிறகுக்குக் காஸ்டியூமராக ரூபா வேலை செய்தாள். ஸ்கிரிப்டை அவள் கேட்கவில்லை. ஆனால், ரெட்டி அவளுக்கு ஒரு பிரதி படிக்கக் கொடுத்தார்.

1990